

Slavim te, Oče, ki me kličeš »moj sin«.

FRANČIŠEK ASIŠKI

2. dan

BOG JE MOJ OČE

V prvih dneh šmarničnega branja nas bo na poti odkrivanja Boga Očeta spremljal sveti Frančišek Asiški, ki je v svojem življenju sam prehodil pot izgubljenega sina. Njegova čudovita dogodivščina svetosti se je začela s preprostim spoznanjem: Bog je moj Oče. Prisluhnimo njegovi zgodbi.

Rodil se je leta 1182 v mestecu Assisi v Italiji. Njegov oče, Peter Bernardone, je bil bogat trgovec z blagom. Sanjal je o tem, da bo tudi Frančišek nekoč uspešen trgovec, ki bo še pomnožil družinsko bogastvo. Mama Pika pa si je za sina želela predvsem, da bi zrasel v veselega in srečnega fanta. O čem pa je sanjal Frančišek? Najraje bi postal vitez!

V sosednjem mestu Perugia je izbruhnila vojna. Frančišek, ki je hrepenel po dogodivščinah, se je odločil, da se pridruži vojski. Njegov junaški pohod pa se je končal zelo klavrno. Pristal je v ječi. Po letu dni se je kot poraženec vrnil v Assisi. Namesto slave je doživel posmeh. A ni obupal. Odločen je bil, da bo našel svojo srečo in slavo. S svojo vedro in ustrezljivo naravo si je pridobil mnogo prijateljev. Zanje je prirejal zabave, kjer se je jedlo in pilo brez meja. Pogosto so mladeniči po takih zabavah do zgodnjih jutranjih ur razgrajali po Assisiju. Oče Bernardone je zmajeval z glavo zaradi sinove razsipnosti, a zabav mu ni prepovedal. Še ponosen je bil, ko je opazil, da imajo razigrani mladeniči Frančiška za nekakšnega vodjo, pa čeprav v neumnostih. In ko si je Frančišek že drugič vtepel v glavo, da se hoče odpraviti v vojno, mu je kupil čudovit viteški oklep in celotno vojno opremo. Frančišku, ki se je v bleščeči opravi podajal naproti slavi, se je zdelo, da se mu uresničujejo sanje. A Bog je poslal druge sanje, ki so mu povsem spremenile življenje. Neke noči ga je prebudil glas: »Kdo ti lahko da večjo čast? Gospodar ali služabnik?« Odgovoril je: »Gospodar«. »Zakaj potem puščaš gospodarja in hodiš za služabnikom?« je zadonelo vprašanje, ki je Frančiška prebudilo v najglobljem pomenu besede. Začutil je, kako prazno je njegovo življenje. Svojo viteško opremo je podaril revnemu plemiču in se vrnil v Assisi. Oče je bil ogorčen, ljudje pa so ga v drugo še bolj zasmehovali. Frančišek je spet poiskal družbo razposajenih prijateljev, a ugotovil je, da ga veseljačenje več ne pritegne. Začel se je umikati v samoto. Našel je skalno votlino v kateri je veliko premišljeval in molil. Ni se več razkošno oblačil, ni zapravljaj denarja, ampak ga je raje podarjal revežem. Očeta je sinovo obnašanje vedno bolj skrbelo in jezilo. Nekoč, ko ga je zopet zalotil, kako družinske prihranke deli med berače, ga je v jezi pograbil, odvlekel domov in ga zaprl v klet. Mama Pika ga je na skrivaj izpustila, Frančišek pa je spet pohitel k revežem, da bi jim pomagal. Videl je, da je med njimi srečnejši, pa ni razumel, zakaj. V srcu so se mu rojevala vprašanja, na katera ni poznal odgovorov. Odločil se je, da bo poromal v mesto Rim. Tudi tam je naletel na reveže in berače. Spreletela ga je zamisel, da bi vsaj za en dan preizkusil, kako je, če si ubog. Z nekim beračem je zamenjal svojo obleko. Pomešal se je med reveže in pričel mimoidoče prositi za miloščino. Po tej izkušnji se je vrnil v Assisi, v njem pa je vedno bolj rasla želja, da bi zapustil bogastvo doma in začel živeti uboštvo. Odslej je še več premišljeval in molil.

Očeta Bernardoneja pa je potrpljenje vedno bolj minevalo. Menil je, da ga bo Frančišek s svojim čudaštvom spravil ob dobro ime in dober posel. Ko se je nekoč vrnil iz potovanja ter opazil, da je Frančišek med tem razdal večino blaga iz trgovine, se je razsrdil. Pograbil je Frančiška in ga odvedel na mestni trg pred asiškega škofa Gvida. Odločen je bil razdediniti sina. Ta čuden prizor je pritegnil pozornost meščanov, ki so se radovedno nagnetli na mestnem trgu. Frančišek je ostal povsem miren. Ni se branil, ni protestiral. Pred vsemi je slekel svojo obleko in jo izročil očetu. Rekel je: »Odslej ne bom več govoril 'oče Peter Bernardone', temveč samo še 'Oče naš, ki si v nebesih'«.

*

Bog je naš Oče, Očka. Premišljajmo to misel, ki jo vsak dan izrekamo v molitvi Oče naša, a jo v resnici težko razumemo, čutimo in živimo. Marijina priprošnja naj nam pomaga dati temu spoznanju tolikšno težo, da bo spreminjalo naša življenja.

NALOGA: V družini se pogovorite kdaj in na kakšen način doživljate Boga kot Očeta. Zmolite »Oče naš«.

Slavim te, Oče, ki mi daješ svobodo.

SVETI AVGUŠTIN

6. dan

HREPENENJE PO SVOBODI

V prvem delu šmarničnega branja smo ob zgodbi svetega Frančiška Asiškega premišljevali o božjem otroštvu, ki nas vabi v veselje nad samim seboj in bližnjim ter prinaša odgovornost, da postajamo vedno bolj podobni Očetu. V nadaljevanju šmarničnega branja bomo premišljevali o tem, kakšen je torej naš Oče in v čem naj mu bomo podobni. Prva Očetova lastnost, ki nam jo razkriva prilika o izgubljenem sinu, je ta, da nam vedno daje svobodo. Sin se odloči oditi in lahko gre. Oče ga ne zadržuje, daje mu svobodo. A kaj je prava svoboda in kako jo doseči? O tem bomo premišljevali ob zgodbi svetega Avguština iz Hipona škofa in cerkvenega učitelja.

Avguštín se je rodil 13. novembra 354 v mestecu Tagaste v severnoafriški pokrajini Numidiji. Njegov oče Patricij je bil pogan. Bil je nagle jeze, a dobrega srca. Svojemu sinu je želel zagotoviti kar najboljše življenje. Verjel je, da je največ, kar mu lahko ponudi, dobra izobrazba in zaupanje vase. Dečka je spodbujal, naj se vedno postavi zase, naj bo odločen, ponosen in zagnan pri doseganju svojih ciljev. Bil je vesel, ko je opazil Avguštínovo izredno nadarjenost za učenje. Zastavil je družinsko premoženje, da bi mu omogočil najboljšo izobrazbo. Spodbujal ga je, naj se potruzi, da bo v življenju dosegel ugled, spoštovanje in blaginjo.

Dečkova mati je bila Monika. Bila je kristjanka. Avguština je učila o Bogu. Skušala ga je vzgajati po evangeljskih vrednotah. »Kaj ti pomaga, če si ves svet pridobiš, dušo pa pogubiš?« ga je spraševala. Spodbujala ga je k dobroti in ponižnosti. A deček je raje sledil očetu. Njegove obljube so se mu zdele mamljivejše. Želel si je slave, udobja in moči. Verjel je, da se v tem skriva tudi resnična svoboda. Rad je imel svojo mater, a bolj ko je odraščal, bolj se je pričel oddaljevati od njenih nasvetov. Monika je to dobro čutila. Bila je v skrbeh za svojega sina, a dopustila je, da se sam odloča. V molitvi ga je izročala Bogu in Njegovemu varstvu. Avguštín je izbral očetov način razmišljanja in se pričel počasi oddaljevati od vsega, kar ga je mati naučila o Bogu. Ponosen nase in na svoje talente, je bil vedno bolj prepričan, da Boga ne potrebuje.

Kakor vsak mladenič je tudi Avguštín hrepel po svobodi. Veselil se je življenja in ga hotel v polnosti izkusiti. Oče ga je spodbujal k marljivosti in učenju, Avguštínu pa se je vsak napor upiral. Ni se maral učiti, čeprav je bil nadarjen. Delo, red in disciplina so mu predstavljali krivico. Prepričan je bil, da omejujejo njegovo svobodo, po kateri je tako hrepel. V želji, da bi se osvobodil neprijetnosti, se je marsikdaj zlagal očetu in svojim vzgojiteljem. Čas, ki bi ga moral izkoristiti za učenje, je porabljal za gledališče in prebiranje pesmi. Njegova nadarjenost mu je pomagala, da ga niso dobili na laži. In ker se mu je zdelo, da ga laž nič ne stane, se je k njej vsepogosteje zatekal.

Staršem je večkrat kradel. Sprva je šlo za priboljške iz shrambe, kmalu pa je vzel tudi denar, s katerim je podkupoval svoje tovariše in si na ta način skušal pridobivati moč nad njimi. Nato je opazil tudi dekleta. Prve zaljubljenosti so mu odkrivalo novo področje, kjer bi utegnil najti pravo uresničitev.

Prepuščal se je strastem in se iskal v naročju mnogih deklet. Na poroko ni hotel misliti, kajti tudi na tem področju se ni bil pripravjen odpovedati navidezni svobodi. Neko dekle je z njim celo zanosilo. Rodilo je sinka Adeodata. A Avguštin še vedno ni maral slišati o tem, da bi se ustalil in prevzel odgovornost. Materi svojega otroka ni bil zvest in si je kmalu našel novo priležnico. Dekle se je s sinkom vrnila v Afriko in Avguštinu obljubila zvestobo in vzdržnost do konca življenja. Avguštin pa ni bil pripravljen na takšno odpoved. Še naprej je menjaval dekleta in izbiral tudi med takimi, ki so bila že poročena. Menil je, da pomeni svoboda to, da nimaš nobenih omejitev, da ti nič ne predstavlja meje. Tak je bil tudi njegov odnos do hrane in pijače. Udeleževal se je razvratnih zabav. S tovariši se je v nočnih urah podajal na mestne ulice. Večkrat so kaj ukradli, poškodovali ali uničili. Avguštin je v svojih spominih zapisal, kako so se nekoč prikradli na tuji vrt, splezali na hruško, ki je bila polna sočnih sadežev. Niso bili lačni, ne željni sadja. Iz objestnosti so pometali hruške z drevesa in jih pomendrali, samo zato da bi dokazali, kako jim nihče nič ne more in da si upajo početi kar se jim zljubi. Avguštin je v sebi čutil, da ga vse to v resnici ne uresničuje. Kljub temu je še naprej preizkušal meje, svojo vest pa skušal utišati z vedno novimi grehi.

*

Neverjetno je, kako svobodno nam Bog Oče daje svobodo, čeprav ve, da jo bomo znova in znova zapravili. Mogoče se najdemo v zgodbi svetega Avguština, mogoče pa smo bolj podobni starejšemu sinu, ki sicer ostaja doma, a tarna, se pritožuje in si v glavi domišljaj kaj vse zamuja. Tako ali drugače zapravljamo svobodo božjih otrok. A Bog Oče nam svobode nikoli ne vzame, tudi tedaj ne, ko gremo v napačno smer. Marijina priprošnja naj nam pomaga v tem prepoznati očetovsko ljubezen, da bom kljub zablodam vedno iskali pot nazaj k Njemu.

NALOGA: V družini se pogovorite, kako se vam je danes uspelo boriti proti krivici, lenobi, laži. Ste se morda ujeli, da delate to kar se vam ljubi, namesto tega, kar bi bilo dobro? Zmolite Kesanje.

Slavim te, Oče, ki mi daješ vse, kar je tvoje.

DON BOSKO

9. dan

DELITI SVOJE TALENTE

V letošnjem šmarničnem branju razmišljamo o podobi Boga Očeta. Pri tem nam je v pomoč prilika o izgubljenem sinu, ki se je odločil zapustiti očeta ter od njega zahteval, da mu izroči delež premoženja, ki mu pripada. Evangelij se na tem mestu nadaljuje s stavkom: »In razdelil jima je imetje.« Brez pomislekov, brez pregovarjanja, brez posredovanja odvetnikov in notarjev, je oče preprosto razdelil sinovoma svoje imetje. Nobene težave ni imel s tem. To dejanje ni bilo ne dramatično, ne posebno. Tistega dne je preprosto še enkrat naredil to, kar je pravzaprav počel že od prvega dne, od kar je postal oče. Vse, kar je bil in imel, je delil z otroki. O ljubezni Očeta, ki nam daje vse, kar je Njegovega, nam s svojim življenjem pričuje Don Bosko. V naslednjih dneh bomo v šmarničnem branju premišljevali njegovo zgodbo.

Janez Bosko se je rodil se je leta 1815 v vasici Becci blizu Torina. Odraščal je ob ljubeči vzgoji matere Marjete in v družbi brata Jožeta ter polbrata Toneta. Oče mu je umrl, ko je bil star šele dve leti. Bil je ubogljiv deček, ki je rad pomagal pri opravilih na polju in v hiši. Ko pa je opravil vse svoje dolžnosti, je veselo stekel na vas in si poiskal družbo svojih vrstnikov. Skupaj so preganjali krte, iskali gnezda po drevju in se predajali igri. Najraje so tekmovali v igri z žogo in leseno palico, ki je spominjala na baseball. Nekega dne se je igra nesrečno končala. Neki deček je namesto žoge s palico zamahnil po Janezu, ki je prišel domov s krvavim obrazom. Mama Marjeta je bila zaskrbljena: »Zakaj se družiš s temi fanti? Ne veš, da nekateri niso nič prida?« Janez ji je odgovoril: »Če želite, ne bom več hodil z njimi. Ampak, mama, če sem zraven, se vseeno lepše vedejo. Ne govorijo grdih besed.« Mama se je nasmehnila, pobožala dečka po glavi in me dejala: »No, pa kar še pojdi,« ga je spodbudila nevedoč, da ga s tem spodbuja tudi za bodoči poklic.

Tako se je Janez še naprej veliko družil z vrstniki. Učil jih je raznih iger in spretnosti. Zabaval jih je s triki, žongliranjem in akrobacijami. Bil je izvrsten plezalec in najhitrejši v teku, a se ni nikdar postavljaj nad drugimi. S svojimi talenti je dečke odvrčal od raznih neumnosti. Večkrat jih je povabil, da so ob koncu druženja skupaj zmolili. Povezal jih je v klapo, ki si je izbrala ime Družba veselja, njeni člani pa so si prizadevali za veselje in vestno opravljanje vsakodnevnih dolžnosti.

Pri devetih letih je imel Janez nenavadne sanje. V njih je zagledal množico dečkov, ki so se igrali na nekem dvorišču. Slišal je, kako mnogi med njimi preklinjajo in grdo govorijo. Pognal se je mednje in jih skušal s kričanjem in pestmi prisiliti k molku. Tedaj je zagledal Jezusa, ki mu je rekel: »Te svoje prijatelje si boš moral pridobiti s krotkostjo in ljubeznijo, ne s pretepanjem. Takoj jim prični govoriti o grdobiji greha in dragocenosti kreposti.« V naslednjem trenutku je Janez opazil, da so dečki medtem izginili, namesto njih pa so bili kozlički, psi, mačke, medvedje in druge živali, ki so kot podivjane tekale po dvorišču. Jezus mu je naročil: »Kar boš videl, da se bo v tem hipu zgodilo s temi živalmi, boš moral

storiti z mojimi sinovi.« Janez je videl, kako so se namesto podivjanih živali prikazali krotki jagenjčki. Prijazno so meketali in se pričeli zgrinjati k Jezusu, kot bi ga želeli pozdraviti. Janez je zajokal in prosil čudovito Gospo, ki je stala ob Jezusu, naj mu razloži, kaj vse to pomeni, ona pa mu je ljubeče odgovorila: »Ko bo prišel čas, boš vse razumel.«

*

Deček se je prebudil, a sanj ni nikoli pozabil. Zaupal jih je materi, ki je slutila, da so sanje nakazovale pot, na katero je Bog klical njenega sina. Odslej ga je še bolj spodbujala, da bi se pridno učil, marljivo delal in razvijal svoje talente. Ni jih bilo malo. Bil je bister, pogumen, močan, spreten, iznajdljiv, komunikativen... Znal je pritegniti pozornost drugih in doseči, da so mu sledili. Že kot otrok je izbiral ali bo s tem, kar mu je bilo podarjeno, služil sebi ali drugim. Izbral je ljubezen. Marijina priprošnja naj pomaga tudi nam, da bi se znali veseliti svojih talentov in jih deliti z drugimi.

NALOGA: Naštejete talente, ki jih imate oz. jih opazite drug pri drugem. Na kakšen način bi jih lahko delili z drugimi? V molitvi Oče naš se zanje zahvalite Bogu.

Slavim te, Oče, ki si vir pravega veselja.

BERNARD

24. dan

NALEZLJIVO VESELJE

Prilika o izgubljenem sinu nam razkriva še eno lastnost Boga Očeta. To je veselje. Pripeljite pitano tele in ga zakoljite ter jejmo in se veselimo!," pravi oče ob sinovi vrnitvi. Njegovo veselje je namreč tako veliko, da ga ne more skriti. Mora ga deliti z drugimi. V današnjem šmarničnem branju prisluhnimo zgodbi o svetem Bernardu in ugotovili bomo kako nalezljivo zna biti veselje, katerega vir je Bog Oče.

Bernard je bil plemškega rodu. Rodil se je okoli leta 1090 na gradu Fontaines v Franciji, kot tretji od sedmih otrok viteza Tescelina. Njegov oče je bil ves predan vojaškemu življenju in po njem je mali Barnard podedoval junaško srce ter gorečnost za resnico ter pravico. Njegova mati, Aleta Montbard, pa je bila mila, nežna in bogoljubna. Bernarda je vzgajala v veri, miroljubnosti in čistosti. Deček je zelo globoko doživel povezanost z Jezusom in Marijo. Nekoč je imel med obhajanjem polnočnice videnje Božjega deteca v nadnaravni svetlobi. Odtlej ga je še bolj prevzela ljubezen do Jezusa in Marije.

Fant je zrasel v lepega in bistrega mladeniča. Bil je uglajen, zgovoren in vesele narave. Pisal je posvetne pesmi, ki so jih ljudje kmalu prepevali po celotni Bergundiji. Pri študiju svobodne umetnosti je prekašal vse svoje vrstnike in napovedovali so mu slavno prihodnost.

Pri devetnajstih letih mu je umrla mati. To ga je globoko pretreslo. Spoznal je, kako minljivo je vse na svetu in v njem je vzklila goreča želja, da bi svoje življenje posvetil Bogu. Svojo družino in prijatelje je presenetil z odločitvijo, da se namerava odreči vsemu bogastvu, ugodnostim in napredovanju ter vstopiti v samostan v Citeaxu, ki je bil znan po svoji strogosti. Družina je tej odločitvi nasprotovala in Bernard je pričel omahovati. Sprejel je njihovo željo, da nadaljuje šolanje na neki visoki nemški šoli. Na poti tja se je ustavil v neki cerkvi in med molitvijo je zagledal obraz svoje matere. Iz njenega pogleda je razbral, da mora vztrajati v odločitvi. Odslej ga nihče več ni mogel pregovoriti, da bi opustil svojo željo. Nasprotno. Bil je tako navdušen, da so se tudi bratje odločili, da se mu pridružijo. Najstarejši je bil poročen in je imel dva majhna otroka, a tudi v njem se je vnela želja, da se popolnoma posveti Bogu. Žena je odločitvi nasprotovala, a Bernard je napovedal, da bo bodisi privolila bodisi umrla. Naslednji dan je nevarno zbolela. V trenutku, ko je pristala na moževo odločitev, je ozdravela. Najbolj trdovratno pa je nasprotoval Bernardov brat Gerard, ki je bil vojskovodja. Bratom je očital, da so pomehkuženi in blazni. Bernard pa mu je rekel: »Blizu je dan, ko bo sulica prepodla tvoje prsi in odprla pot zveličavni misli.« Že v naslednjem napadu je bil Gerard hudo ranjen. V trenutku nemoči se je tudi on odločil slediti bratu. Bernard je obiskal še svojega šolskega prijatelja Huga, ki je bil ugleden duhovnik. Ob srečanju z Bernardom je premislil svoje življenje in skupaj sta prejkotala noč. Zjutraj je bil tudi on odločen, da pojde z Bernardom. Bernardu

so se pridružili še nekateri znanci in vrstniki plemiškega rodu. Skupina je štela 30 mož. Leta 1112 so potrkali na vrata samostana v Citeaxu. Ob njihovem slovesu je zajokal najmlajši brat, ki je bil še otrok. »Vi ste izbrali nebesa, meni pa prepuščate zemljo. Tega ne morem sprejeti.« Takoj ko je dopolnil 16 let, je tudi sam šel za njimi. Vseh sedem sinov se je tako odločilo za redovniško življenje, čez nekaj let pa se jim je pridružil še osiveli oče, vitez Tescelin.

*

Kakšna neverjetna moč veselja! Včasih razmišljamo, zakaj so danes cerkve vedno bolj prazne. Ob svetem Bernardu se lahko vprašamo, kaj se je zgodilo z našim veseljem, našo navdušenostjo nad Bogom Očetom. Papež Frančišek pravi: "Prosim vas, bodimo veseli kristjani. Napnimo vse sile, da bi drugim pokazali, da verujemo, da smo odrešeni, da nam je Gospod vse odpustil... Vstani, pojdi, ukaj od veselja, veseli in raduj se iz vsega srca!"« Marijina priprošnja naj nam torej pomaga, da bomo ob Bogu Očetu odkrivali lastno veselje in ga delili z drugimi.

NALOGA: V družini se pogovorite kdaj in na kakšen način vam vera prinaša veselje.

Slavim te, Oče, ki me vabiš v polno življenje.

ANTON MARIA CLARET

26. dan

ZVESTOBA HREPENENJEM

»Ta sin je bil namreč mrtev in je oživel,« je zapisano v priliki o izgubljenem sinu. Premišljujmo torej o polnem življenju, v katerega nas vabi Bog Oče. Pri tem naj nam pomaga zgled svetega Antona Maria Clareta, ki se je rodil 23. decembra 1807 v španski pokrajini Kataloniji. Bil je peti izmed enajstih otrok. Njegov oče je imel tkalsko obrt. Anton je odraščal med špansko državljansko vojno. Družina je okušala težke čase. Večkrat so morali bežati, da so si rešili življenje. Pet Antonovih bratcev in sestic je umrlo v prvih letih življenja. Anton pa je kljub trpljenju ostal pogumen in vesel deček. Rad je imel Jezusa in Marijo. Pogosto je skupaj s sestrico Roso zahajal v bližnjo kapelo in tam molil rožni venec. Veliko je premišljeval o peklu. Odločen je bil, da bo skušal v svojem življenju narediti vse, da bi pomagal ljudem najti Boga in se rešiti večnega pogubljenja.

O tem, kako veliko je bilo njegovo zaupanje v Božje varstvo, govori tudi dogodek, ki se je zgodil med Francosko invazijo, ko je bil Anton star pet let. Vsa družina je bežal na varno, Anton pa je opazil, da je stari oče, ki je bil skoraj popolnoma slep, zaostal za drugimi. Vrnil se je ponj, ga prijel pod roko in vodil do zatočišča. Ni se bal, ker je vedel, da ga spremlja Jezus. Pri dvanajstih letih je v sebi prepoznal Božji glas, ki ga je vabil, naj postane duhovnik. O tem je govoril z očetom, ki ga je spodbudil, da sledi klicu in prične študirati latinščino. Zaradi političnih razmer v državi in zaprtja šole, pa je moral mladi Anton študij kmalu prekiniti. Vrnil se je v očetovo delavnico in svoj čas posvetil tkalstvu. Spoznal je, da ga delo veseli, zato se je odpravil v Barcelono, da bi pridobil dodatno znanje s tega področja. Zavzeto se je lotil učenja, pri tem pa pozabil na klic k duhovništvu. Še vedno je hodil k nedeljskim mašam in molil rožni venec, a njegovi pogovori z Bogom niso bili več tako zaupljivi kot v otroštvu.

Bog pa ga je čakal in je pretresel njegovo vero s tremi preizkušnjami. Človek, za katerega je menil, da je njegov prijatelj, ga je oropal. Neka ženska ga je globoko razočarala, ko je spoznal, da ga želi zapeljati za svoje koristi. Nazadnje pa je komaj ušel smrti, saj je skoraj utonil v morju. V teh preizkušnjah je mladi Anton ponovno začutil Marijino roko, ki ga v skušnjavah ni zapustila. V velikem tkalskem podjetju so mu ponudili službo tehničnega ravnatelja, a je ni sprejel, ker se je odločil, da postane kartuzijanec.

Pri dvaindvajsetih letih je stopil v samostan, že naslednje leto pa je moral zaradi zdravstvenih težav red zapustiti. Nadaljeval je s študijem v bogoslovju in prejel mašniško posvečenje kot škofijski duhovnik. Še vedno pa je čutil, da ga Bog kliče v redovništvo. Tokrat se je obrnil na Jezuite. V času noviciata je začutil močno bolečino v nogi, zaradi katere ni mogel več hoditi. V tem je prepoznal Božje znamenje, da ga Bog ne kliče k jezuitom. Svoje poslanstvo je nadaljeval kot škofijski duhovnik, a še vedno se v sebi ni mogel umiriti. Privlačila ga je misel na misijone, o čemer se je pogovoril tudi s svojim škofom. Ta mu je svetoval, da prične z vodenjem ljudskih misijonov v domači deželi. Razvezal

ga je dolžnosti škofijskega duhovnika in mu dovolil, da se seli iz kraja v kraj ter s pridiganjem, spovedovanjem poživlja vero med ljudmi.

*

Pri svetem Antonu Mariji Claretu lahko občudujemo njegovo zvestobo, s katero je sledil svojemu hrepenenju. Ni se mu odpovedal, čeprav je vedno znova vse kazalo na to, da ga ne bo mogel uresničiti. Iskal je naprej in nosil težo neizpolnjenosti. Nam pa se pogosto zgodi, da se zaradi bolečine ustavimo. Svoja hrepenenja spreziramo. Prepričamo se, da nimajo smisla, zato postajamo vedno bolj dolgočasni in prazni. Ali pa smo nesrečni, ker se stvari ne odvijajo tako kot bi si želeli in nam je življenje krivica. Živeti polno je mogoče le, če smo vedno v stiku s hrepenenji. Brez hrepenenj umiramo. Podobni smo roži, ki za svojo rast potrebuje sonce. Steguje se k njemu, pa ga ne more doseči, pa naj še tako prizadevno raste in se razvija. Sonce je zanjo predaleč. Lahko obupa in se umakne v temo, lahko pa se veseli toplote, svetlobe, rasti, ki jo iskanje sonca prinaša. Tedaj spozna, da se je sonce samo sklonilo, da bi jo doseglo. Marija naj nam s svojo priprošnjo pomaga, da bomo ostajali v stiku z lastnimi hrepenenji in jim bomo za vsako ceno sledili.

NALOGA: Zmolite »Zdravo Marijo« s prošnjo, da bi vedno sledili svojim hrepenjem.